לא להוריד את הרגל מדוושת הסיכול

written by מאיר בן שבת | 06.08.2026

בזמן שמנכ"ל "מועצת השלום" ניקולאי מלדנוב תמרן בין הניסוחים של תוכנית 20 הנקודות ומתווה 15 הסעיפים כדי לנסח הודעה שתרגיע את ישראל, הבהירו בחמאס בדיוק את כוונתם בהתחייבות שניתנה בהסכמים אלה. "איננו מתכוונים למסור את הנשק לישראל", אמר בכיר הארגון ראזי חמד, והוסיף: "לא יבוצע כל מהלך של פירוז לפני שישראל תשלים את נסיגתה מן הרצועה".

למי שמתקשה לזכור, זהו אותו ראזי חמד שימים מעטים לאחר טבח 7 באוקטובר הסביר בראיונות לתקשורת כי ישראל היא "מדינה שאנחנו רוצים להוריד". הוא גם הבטיח: ""מבול אל־אקצה הוא רק הפעם הראשונה. תהיה גם פעם שנייה, שלישית ורביעית. יש לנו איתנות ואפשרות להילחם ולשלם את המחיר". זהו גם אותו ראזי חמד שבריאיון השבוע לפירס מורגן התעקש כי חמאס מעולם לא התכוון להרוג אזרחים ב־7 באוקטובר, וניסה לטשטש ואף להכחיש את האירוע המכונן שהצית את המלחמה.

ידם הארוכה של מנגנוני הביטחון הישראליים אומנם טרם השיגה את חמד, אך עדיין לא מאוחר. כך או אחרת, אם למישהו היה ספק, דבריו של חמד הבהירו כי חמאס מתייחס לשיחות המדיניות רק כמנוף לסילוק צה"ל, בלי לוותר על כוחו הצבאי או על תשתיותיו. בינתיים, בסיוע "מועצת השלום", מחבלי עזה קיבלו בחינם 14 ימי הפוגה מבליץ הסיכולים הממוקדים שהכה בהם עד לפני שבוע.

את המנגינה של חמד אפשר לשמוע גם בלבנון. הנהגת חיזבאללה מבהירה בקולה כי ההסדרים המדיניים אינם כובלים את ידיה. מזכ"ל הארגון נעים קאסם הצהיר לאחרונה בנחישות כי "לא התחייבנו לאף אחד לא להתנגד לתוקפנות ולא להגיב לה", ופסל על הסף כל ויתור על נשק בעת הנוכחית.

מצד ישראל, תגובה על פגיעה בחיילינו צריכה להיות מיידית ולא מידתית. תגובה מתונה, שאינה מכאיבה לאויב, לא רק שלא תרתיע אותו מלשוב ולפגע אלא ההפך – היא תיחשב בעיניו כתג מחיר נסבל ביחס לנזק שגרם לנו.

את השאלה אם המטען הקטלני הונח בידי חיזבאללה לפני ההסכם או אחריו אפשר ללבן לאחר שנגיב. כאשר גורמי הטרור יבינו שזו הגישה הישראלית, הם יצטרכו לשאול את עצמם אם כדאי להם להשאיר בשטח מטענים שהונחו מבעוד מועד או לפעול לפירוקם בטרם יביאו להסתבכות. לעומת זאת, אם ישראל תתחשב בטענה שמטען הנפץ הונח לפני ההסכם, נהיה עלולים חלילה למצוא את עצמנו מול מטענים נוספים שיתפוצצו על כוחותינו, ואף לגביהם יוסבר כי הם "מטעני טרום־הסכם".

לחיזבאללה ולחמאס אין שום כוונה להתפרק מנשקם מיוזמתם, ואיש לא יעשה את העבודה הזאת בשבילנו. מה שמשבש את יכולתם להתעצם או לפגע הוא הלחץ הסיכולי התמידי, ולכן תהיה זו שגיאה אסטרטגית להרפותו. כל עוד הם נתונים תחת איום מתמיד של ישראל, בכירי הארגונים ואנשיהם נאלצים לנהל את חייהם כנרדפים, במקומות מסתור ובפרופיל נמוך, תוך נקיטת סידורי אבטחה שמכבידים על התנהלותם.

יתרה מכך, כדי להימנע מהפתעה נגדנו, חיוני למנוע מהאויב את יכולתו להתארגן להוציאה לפועל. הפסקה או הפחתה ניכרת של פעולות הסיכול תיתן לאויב את הביטחון ותחושת החסינות שחסרים לו ושחיוניים להתארגנותו.

במקום להיכנס להתפלפלות משפטית על נוסחי התוכניות והמתווים השונים, צריך "לפשט את הדברים" בשתי הזירות: לא נוותר על חופש פעולה סיכולי, לא ניסוג מכל שטח שאנו שולטים בו בטרם יפורקו ארגוני הטרור, ונגיב בעוצמה על כל פגיעה או ניסיון לפגוע בנו.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 07 באוגוסט 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.